

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯƠI NĂM

HỒ TẶNG TRANH ĐOẠT DỊCH CÂN KINH

Đu Thản Chi không biết làm thế nào chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện rồi giục ngựa tiến về phía trước.

Hồi lâu A Tử không nhận lại được nữa, lớn tiếng nói:

- Sao mãi chưa đến thị trấn? Đường như chúng ta đang chạy trên đường rừng thì phải?

Du Thản Chi vội chống chế:

- Qua quãng rừng này là đến thị trấn.

A Tử lên giọng oán trách:

- Đúng là công tử định đưa ta đến một nơi khỉ ho cò gáy để làm gì đây?

Nàng chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng sáo từ xa vọng lại. Tiếng sáo này tựa hồ như thổi nhất gừng từng hồi, lúc vút lên lanh lảnh, lúc lại trầm xuống nghe không rõ lắm, xem chừng ra vẻ khác lạ không giống những điệu sáo thường.

Du Thản Chi muốn đi tránh ra nẻo khác, không đi về phía phát ra tiếng sáo. Nhưng hiện hai người đang ở trong khe núi chỉ có một lối đi ra. Nếu quay trở lại tất bị A Tử phát giác sinh nghi, gã đành tiến thẳng về phía trước.

Tiếng sáo nghe mỗi lúc một gần. A Tử thích quá reo lên:

- Gần tới thị trấn quả nhiên bầu không khí đã khác trước. Nhưng người thổi sáo kia là ai? Lại đường như có đàn rắn đi theo đâu đây?

Nguyên A Tử đã quen nghề bắt rắn độc. Bây giờ nàng nghe tiếng sáo có lẫn tiếng phì phì, nàng biết ngay là rắn.

Du Thản Chi định thần nhìn kỹ về phía trước, thì thấy hai con rắn lớn đủ năm sáu màu rực rỡ đang tiến lại rất mau. Trên lưng rắn có một người đứng vững.

Hai con rắn này đều lớn bằng cánh tay, dài đến hơn trượng, trườn đi song song. Người kia mỗi chân đạp lên lưng một con. Mình rắn trơn tuột, thế mà hắn đứng vững như đứng trên mặt đất. Trong tay hắn cầm một ống sáo ngắn thỉnh thoảng lại đưa lên miệng thổi.

Du Thản Chi thấy thế lấy làm lạ nói:

- A Tử! Đã có phong cảnh kỳ lạ rồi đó!

A Tử vội hỏi:

- Phong cảnh gì? Công tử thử nói ta nghe!

Du Thản Chi đáp:

- Một người... một vị hồ tâng gây khằng kheo, hai chân đạp lên lưng hai con rắn cho nó bò lại đây.

A Tử vốn chơi nghịch bao nhiêu trò kỳ dị, nhưng chưa từng thử đặt chân lên lưng rắn cho nó bò đi bao giờ.

Nàng thích quá vội nói:

- Công tử cướp lấy hai con rắn đó lại đây để chúng ta đi há chẳng khoái hơn là cưỡi ngựa ư?

Du Thản Chi không ngờ nàng lại có ý nghĩ quái gở như vậy. Bất giác gã phân vân, không biết làm thế nào và tự hối hận mình đã lỡ lời nói ra cho nàng biết.

Du Thản Chi còn đang ngỡ ngàng thì hai con rắn lớn đã bò đến trước mặt. Nhà sư huyết lên một tiếng sáo, hai con rắn liền dừng lại. Nhà sư đảo mắt nhìn Du Thản Chi cùng A Tử. Du Thản Chi thấy lão hồ tăng này màu da xám xịt, mà hai mắt sáng loang loáng thì không khỏi kinh hãi.

Thốt nhiên nhà sư đưa tay ra trở vào hai con ngựa lí lố:

- Hi cấp đặc tấp, đế tư ngoả la nha...

Du Thản Chi biết đó là thứ tếng mà Ba La Tinh đã dạy gã trước kia. Nhưng hồi đó gã bị lão bức bách phải học mà bụng không thích, rốt cuộc gã chỉ bị mấy trận đòn, ngoài ra chẳng nhớ được chữ nào, nên lúc này nhà sư kia nói gì gã cũng không hiểu.

A Tử hỏi:

- Cương công tử! Hấn nói gì vậy?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ cũng không hiểu! Dường như hấn muốn lấy cặp ngựa của chúng ta.

A Tử cả mừng nói:

- Chắc hấn dùng rắn chán rồi, muốn đổi ngựa cưới, chúng ta đổi cho hấn quách đi!
Du Thản Chi nhìn gã Hồ tăng rồi nói:

- Dường như không phải thế. Có lẽ hấn đòi lấy đôi ngựa của hai ta để cho rắn của hấn ăn thịt thì phải.

A Tử tức giận nói:

- Nhà sư nào ở nước nào đến mà lớn mặt thế?

Nhà sư vẫn không ngớt la lên, thanh âm lạnh lạnh chói tai.

Du Thản Chi công lực thâm hậu không coi vào đâu, nhưng A Tử nghe tiếng lão mà nhúc nhích người nằng lảo đảo cơ hồ sắp ngã ngựa.

Du Thản Chi vội đưa tay ra ôm nằng đặt sang lưng ngựa mình. Hai người cưới chung một ngựa.

A Tử vừa rời bỏ lưng ngựa thì con rắn lớn bên chân phải Hồ tăng bò lại rất mau như một cơn gió lốc rồi quấn chặt lấy cổ ngựa. Con ngựa đau quá đập vó xuống đất bình bịch, hí vang lên không ngớt.

A Tử thất kinh líu lười hỏi:

- Chuyện chi vậy? Chuyện chi vậy?

Đầu con rắn lớn chui vào miệng ngựa. Tiếng ngựa hí thê thảm mỗi lúc một nhỏ dần. Du Thản Chi thấy vậy kinh hãi thộn mặt ra. Chợt nghe A Tử hỏi luôn mấy câu, gã đáp:

- Con rắn của lão Hồ tăng cắn chết con ngựa của cô nương rồi.

A Tử sững sốt nói:

- Cần gì? Bất hấn phải lấy rắn đền ta!

Lúc này thì con rắn đã chui ra ngoài miệng con ngựa. Lưỡi nó thè ra co lại rồi nằm lăn ra đất tựa hồ như đã vớ được một bữa no rồi nằm nghỉ.

Con rắn kia cũng ngóc đầu lên thè lưỡi ra bật lên những tiếng ve ve, dường như thèm ăn quá, không nhẫn nại được nữa.

Gã Hồ tăng liền trở vào con ngựa mà Du Thản Chi cùng A Tử đang cười lớn tiếng quát tháo một hồi.

Du Thản Chi nghĩ thầm:

- Gã Hồ tăng này xem chừng quỷ quái lắm! Mình biết đối phó với hắn sao đây? Chi bằng để con ngựa này cho hắn là xong.

Nghĩ vậy hắn vội nói:

- Đại sư phụ bất tất phải nổi giận! Chúng ta xuống ngựa đây!

Gã liền ôm A Tử xuống ngựa lùi lại phía sau mấy thước. Chớp mắt con rắn tung mình lại cắn vào đầu ngựa.

Bỗng nghe "soạt soạt" mấy tiếng, nó đã hút hết óc ngựa nuốt vào bụng rồi. ăn no rồi nó cũng nằm lăn kên ra như con kia. Gã hồ tăng hai tay chấp để sau lưng.

Du Thản Chi đứng bên này cũng lúng túng không biết làm thế nào? A Tử hỏi luôn:

- Hai con rắn đâu rồi? Sao công tử không bắt lấy để trừ vào đôi ngựa?

Du Thản Chi nói:

- Chúng ta không biết tiếng Hồ thì làm thế nào?

A Tử cười đáp:

- Biết tiếng hay không nào có cần gì? Công tử đuổi hắn đi, tức là đôi rắn thuộc về mình rồi!

Du Thản Chi nhớ lại: Mình đã bị Ba La Tinh lúc dạy mình phát âm chữ "xà", thì nay gã Hồ tăng này cũng phát âm đúng như Ba La Tinh trước kia. Hay lão này không là người cùng giòng họ thì cũng là chỗ quen thân. Bây giờ mình thử nhắc đến tên Ba La Tinh, may ra có thể thương lượng được.

Nghĩ vậy gã nói:

- Ba La Tinh!

Gã Hồ tăng ngẩn người ra nhìn Du Thản Chi chằm chặp.

A Tử cười khanh khách ra vẻ vui thích nói với Du Thản Chi:

- Té ra công tử cũng biết cái tiếng lý lỗ đó ư?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ không biết đâu. Ba La Tinh là tên một người Hồ như vị Hồ tăng này đây.

Gã Hồ tăng tiến lại gần Du Thản Chi mấy bước hỏi:

- Ba La Tinh...?

Du Thản Chi gật đầu đáp:

- Ba La Tinh! Ba La Tinh!

Gã Hồ tăng đột nhiên dơ tay ra, năm ngón tay khô đét chụp vào vạt áo trước ngực của Du Thản Chi. Tay trái hắn múa may chi đó rồi miệng nói líu lô một tràng dài. Du Thản Chi cả kinh hỏi:

- Người làm gì thế này?

Gã Hồ tăng lại dương mắt lên nhìn Du Thản Chi hồi lâu vẻ mặt ra chiều tức giận hét lên:

- Ba La Tinh!

Du Thản Chi tưởng mình nói tên Ba La Tinh là khôn lại hoá ra vụng, gã nói:

- Ba La Tinh là Ba La Tinh. Ta chỉ biết nói ba chữ Ba La Tinh. Người kéo áo ta làm gì? Rồi gã chợt nhớ đến một câu tiếng Hồ, vội nói:

- Na Lạt tư đế tư mạch cấp đề. Câu này nghĩa là: Na Lạt đứng ở đâu.

Nhưng Du Thản Chi trong lúc hết hoảng lại quên nghĩa buột miệng nói ra. Gã Hồ tăng bất giác ngơ ngác ngẩn ngoảnh nhìn bốn phía tưởng có ai tên là Na Lạt đứng gần đó. Câu nói liền của Du Thản Chi đã làm cho gã Hồ tăng giận, quát mắng âm âm.

A Tử đứng bên nghe càng sốt ruột nói:

- Công tử gây lời với hắn làm chi? Đuổi cổ hắn đi có hơn không?

Du Thản Chi co người lại toan giựt ra, không ngờ gã Hồ tăng nắm chặt áo, hắn dứt mạnh áo rách đến "roạc" một tiếng. Những đồ vật trong bọc Du Thản Chi rớt cả xuống đất. Lưỡi dao trủy thủ của Phong Ba ác tặc tặng cho cũng rớt xuống khối đá đánh "choang" một tiếng, bật ra ánh sáng loé mắt.

Gã Hồ tăng cúi xuống lượm lưỡi trủy thủ lên. Lão vừa nhìn Du Thản Chi vừa dơ dao lên nói mấy câu lý lẽ.

Du Thản Chi vội nói:

- Lưỡi trủy thủ này nếu đại sư muốn dùng thì tại hạ để lại cho.

A Tử hỏi:

- Vương công tử! Hai con rắn đó đâu rồi? Hắn đã lấy hai con ngựa còn đòi lấy cả lưỡi trủy thủ nữa ư?

Du Thản Chi cười dở khóc dở đáp:

- A Tử! Cô nương đừng nói nữa, để mặc tại hạ đối phó với hắn.

Gã Hồ tăng cầm lưỡi trủy thủ xoay đi xoay lại ngắm nghía một hồi rồi đột nhiên rung tay một cái.

Du Thản Chi vội dắt A Tử lùi lại hai bước.

Nguyên lúc gã Hồ tăng vung lưỡi trủy thủ lên thì những luồng hàn quang xoay tròn, khí lạnh ghê người, Du Thản Chi tưởng gã Hồ tăng muốn động thủ với mình, nên hốt hoảng lùi lại.

A Tử cũng cảm thấy một luồng hàn phong tạt vào mặt vội hỏi:

- Lão Hồ tăng động thủ đấy ư?

Du Thản Chi đáp:

- Chưa hiểu hẳn định làm gì.

Gã Hồ tăng chỉ vung đao lên mấy cái rồi quẳng xuống đất.

Du Thản Chi nói:

- Đại sư không thích ư? Vậy tại hạ lấy về.

Rồi gã mạnh dạn tiến lên hai bước cúi xuống lượm đao. Cây đao này rớt xuống bên cạnh pho Dịch cân kinh. Du Thản Chi cúi xuống lượm đao, đồng thời tiên tay lượm luôn cả Dịch Cân Kinh.

Gã Hồ tăng thốt nhiên la lên những tiếng quái dị. Không biết hẳn nói gì. Hắn nắm chặt lấy tay Du Thản Chi tựa như cái vòng sắt rút chặt lại. Du Thản Chi phải mở bàn tay ra cả lưỡi trủy thủ lẫn pho Dịch Cân Kinh lại rớt xuống đất. Gã Hồ tăng không để ý đến lưỡi đao, toan lượm lấy pho kinh mà thôi.

Du Thản Chi thấy vậy cả kinh vội ngăn lại:

- Đại sư! Cái này đại sư không lấy được.

Nói xong gã cố sức giựt tay mạnh một cái. Giựt được tay ra rồi, tiện đà tay Du Thản Chi đập xuống vai Hồ tăng một cái.

Gã Hồ tăng chỉ để ý đến việc lượm kinh nên không kịp né tránh, bị đối phương đập trúng huyệt "kiên tinh". Bỗng nghe nhà sư la lên một tiếng quái gở rồi người hắn bắn văng ra xa.

Du Thản Chi giựt mình tưởng là khinh công nhà sư tinh thâm bằng mình nhảy đi như vậy. Nhưng gã lại thấy nhà sư bắn ra xa ngoài ba trượng rớt xuống đất rồi còn lăn đi đến năm sáu vòng thì chẳng hiểu ra sao?

Du Thản Chi lắc đầu lè lưỡi, cúi xuống lượm pho kinh và đao trủy thủ lên chuẩn bị liều mạng với nhà sư.

Ngờ đâu gã Hồ tăng vừa đứng vững liền trừng mắt nhìn Du Thản Chi, rồi rút ống sáo ra thổi lên mấy tiếng.

Hai con rắn được bữa no đang nằm cạnh dưới đất, vừa nghe tiếng sáo lập tức ngẩng đầu lên, ngoe nguẩy cái đuôi xông lại phía Du Thản Chi và A Tử.

Du Thản Chi cả kinh la lên:

- A Tử! Chạy cho mau!

A Tử thất kinh hỏi:

- Chuyện gì thế?

Du Thản Chi chưa kịp trả lời thì hai con rắn đã tung mình đến nhanh như gió. Tuy thuở nhỏ gã đã quen bắt rắn, nhưng đối với hai con rắn khổng lồ này thì gã không khỏi luống cuống, chẳng biết làm thế nào chỉ nắm chặt lấy tay A Tử.

Hai con rắn chỉ còn cách năm sáu thước thì đột nhiên đứng lại không tiến về phía trước nữa. Chúng cuộn tròn mình lại, chui đầu vào trong.

Du Thản Chi thấy hai con rắn dừng lại cuộn mình lại không nhúc nhích, đã hơi yên dạ thở phào một cái. Bên tai gã chỉ còn nghe tiếng sáo mỗi lúc một vút lên lanh lảnh. Gã đứng chắn trước người A Tử ngẩn cổ trông ra thì gã Hồ tăng vừa thổi sáo, vừa khoa chân múa tay. Mồ hôi trán nhỏ xuống như mưa, dường như hắn cố ý thúc giục đôi rắn lại cắn người. Nhưng hai con rắn cứ cuộn tròn nằm im không nghe lời chỉ huy của lão.

Tiếng địch vút lên cao đến tột độ rồi "cách" một tiếng, ống sáo đã gãy làm đôi.

Gã Hồ tăng sắc mặt xám ngắt, lập tức co giò chạy tuốt ra khỏi khe núi.

A Tử vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Du Thản Chi đáp:

- Gã Hồ tăng đông rồi, nhưng còn hai con rắn cuộn mình lại nằm không nhúc nhích.

A Tử nói:

- Nhất định là chúng sợ công tử rồi! Xem chừng chúng có linh tính. Công tử thử lại gần xem sao?

Du Thản Chi kinh hãi ấp úng hỏi:

- Tại hạ... lại gần ư?

A Tử đáp:

- Phải rồi, công tử sợ gì chúng?

Du Thản Chi phưỡn ngực ra đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ... không sợ.

Khi gã còn ở Tụ hiền trang, văn dốt, võ nát, đã theo một vị tân khách trong nhà học được nghề bắt rắn, nhưng bây giờ gã thấy hai con rắn độc khổng lồ này trong lòng không khỏi phát ớn. Gã vừa đi vừa dò dẫm, rụt rè tiến lại. Gã dang hai tay ra thủ thế, miệng hà hơi phì phì.

Gã càng tới gần, hai con rắn càng rút chặt mình vào đường như chúng sợ quá. A Tử ngẩn đầu lên hỏi:

- Chi vậy? Dường như chúng nghe hiểu tiếng công tử?

Du Thản Chi nói lảng ra:

- Xem chừng hai con rắn này chả có linh tính gì hết. Thu phục chúng cũng bằng vô dụng, hay là ta thôi quách?

A Tử làm mặt giận hỏi:

- Ngựa của mình chết hết rồi. Không thu phục ha con rắn này thì lấy gì mà đi?

Du Thản Chi không sao được đành đáp:

- Để tại hạ thử lại coi.

Gã từ từ vươn tay ra. Hai con rắn đang nằm nén đầu xuống đất, lưỡi thè dài ra trông gớm khiếp.

Du Thản Chi trong lòng sợ hãi, chỉ muốn lùi lại. Đột nhiên hai con rắn vùng dậy dớp vào tay gã.

Du Thản Chi kêu thét lên.

A Tử kinh hãi hỏi:

- Chi vậy?

Du Thản Chi đáp:

- Rắn... cắn... vào tay tại hạ.

Gã yên chí nọc độc rắn sẽ phát động làm cho mình chết ngay tức khắc, nên tiếng nói nghe lạc hẳn đi. Nhưng hai con rắn độc này lập tức nhả ra, bò vùi lại gốc cây lớn. Thân chúng quấn chặt vào thân cây, xiết chặt dần mãi vào.

Chỉ trong chớp mắt tiếng lách cách vang lên. Da rắn đứt tung, máu tanh chảy đầy mặt đất.

Du Thản Chi trở mắt ra nhìn đống xác rắn lù lù tựa hồ như người mơ ngủ.

A Tử lại hỏi:

- Vương công tử! Rắn độc lợi hại là thế mà công tử không việc gì ư?

Du Thản Chi dơ tay lên coi thì chỉ thấy mấy vết răng rắn cắn hầy còn rõ rành rành. Gã thử vung tay mấy cái mà chẳng thấy đau đớn chi hết liền đáp:

- Tại hạ không sao cả!

A Tử vẫn chưa yên dạ hỏi tiếp:

- Vậy hai con rắn đâu rồi?

Du Thản Chi đáp:

- Chúng chết cả rồi!

A Tử dậm chân hỏi:

- Sao công tử lại đánh chết chúng?

Du Thản Chi gượng cười đáp:

- Có phải tại hạ đánh chết đâu? Chúng tự nhiên chết đó.

A Tử tuy là người thông minh mà cũng chẳng hiểu vụ này ra sao.

Nguyên trong người Du Thản Chi chất độc súc tích còn ghê gớm hơn cả nọc rắn. Hai con rắn độc này cắn gã, bị huyết dịch gã ngấm vào, nên bị trúng độc mà chết.

A Tử thở dài nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Du Thản Chi ngẩng đầu lên thấy đằng xa có hai con rắn độc khác đang bò lại. Gã nhăn nhó cười nói:

- Có chi mà đáng tiếc? Hai con khác đang bò lại kia! Chúng còn lớn hơn hai con trước nhiều.

A Tử mừng quá hỏi:

- Liệu có thể cùng để cưới được không?

Du Thản Chi đáp:

- Được! Hai con này kỳ lắm! Đuôi nó cuộn lại để giáp vào nhau. Đầu nó nghển lên cao, lại có một nhà sư người Hồ cỡi trên đuôi chúng.

A Tử vỗ tay hỏi:

- Có thực thế không?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ gạt cô nương là chi?

Hai con rắn độc bò lại rất lẹ, nháy mắt đã đến trước mặt hai người. Du Thản Chi nhìn lão Hồ tăng cưỡi trên đuôi rắn.

Lão Hồ tăng này tuổi đã già, mặt đầy vết nhăn nheo, nhưng hai mắt rất tinh thần, khiến người trông mà phát sợ.

Du Thản Chi biết rằng muốn trốn cũng không thoát, đành đứng ý ra đó với cái hy vọng gặp dữ hóa lành.

A Tử không chờ Du Thản Chi lên tiếng, nàng hỏi ngay:

- Lão Hồ tăng kia! Phải chăng lão đến đây để thay bạn đèn ngựa lại ta?

Lão Hồ tăng nhìn đồng xác rắn lộ vẻ sợ hãi. Lão mở miệng nói bằng tiếng Hán rất hoạt bát hỏi:

- Phải chăng hai vị ở chùa Thiếu Lâm tới đây?

A Tử thấy đối phương nói được tiếng Hán lại càng ưa thích vội đáp:

- Sao lão lại giở lối nói chuyện đầu Ngô mình Sở? Ta hỏi lão phải chăng đến đây bởi thường đôi ngựa bị rắn cắn chết cơ mà? Sao lão không trả lời?

Lão Hồ tăng không đáp vào câu hỏi của A Tử. Lão nói tiếp:

- Vị nào đã nhận lời uỷ thác của sư đệ ta là Ba La Tinh tới đây?

Du Thản Chi giật mình kinh hãi, thất thanh hỏi:

- Lão là sư huynh của Ba La Tinh ư?

Lão Hồ tăng đáp:

- Chính phải! Ta là Triết La Tinh, nếu các hạ là người của Ba La Tinh gọi đến để chuyển giao vật gì thì đưa đây cho ta.

A Tử chau mày hỏi:

- Vương công tử! Thằng cha Triết La Tinh này điên à?

Du Thản Chi khi ở chùa Thiếu Lâm đã bị Ba La Tinh hành hạ cực khổ. Gã biết bản lĩnh Ba La Tinh rất cao cường. Bây giờ gã nghe thấy lão này là sư huynh Ba La Tinh thì lại càng kinh hãi hơn. Gã quên cả A Tử đã đui mắt, quay lại nhìn àngng xưa tay ra hiệu cho nàng đừng lên tiếng, rồi đáp:

- Chắc vị đại sư kia hiểu lầm rồi. Tại hạ không phải ở chùa Thiếu Lâm tới đây và cũng chưa gặp Ba La Tinh bao giờ...

Triết La Tinh lộ vẻ không tin hỏi:

- Sao lúc nãy các hạ đọc tên Ba La Tinh ra? Và pho Dịch Cân Kinh bằng chữ Phạn cất dấu ở chùa Thiếu Lâm lại có bên mình các hạ?

Nguyên Du Thản Chi lượm được cuốn sách của Tiêu Phong đánh rơi chẳng biết là gì, mà cũng chẳng nghe ai nói tới Dịch Cân Kinh bao giờ cả. Gã vẫn một mực đáp:

- Nhất định là đại sư đó nhận lầm rồi!

Triết La Tinh lộ vẻ tức giận, xẵng giọng:

- Nếu người muốn giữ Dịch Cân Kinh làm của riêng thì đừng trách ta vô tình. Du Thản Chi vội nói:

- Bên mình tại hạ có Dịch Cân Kinh gì đâu? Đại sư coi đây! Đại sư coi đây! Dịch Cân Kinh là cái này ư? Rồi gã xoè bàn tay, bản Dịch Cân Kinh trong tay gã lộ ra. Triết La Tinh cả mừng nghĩ thầm:

- Lúc sư đệ Ba La Tinh giao Dịch Cân Kinh cho thằng lỏi này nhất định y không nói rõ nên gã này không hiểu được.

Gã tung mình lên một cái từ trên đuôi rắn nhẹ nhàng nhảy xuống.

Du Thản Chi nói:

- Đại sư coi đây! Bên mình tại hạ chỉ có cái này và lưỡi đao trủy thủ. Nếu đại sư thích...

A Tử đứng bên đột nhiên bật cười. Nàng còn nhớ gã Hồ tăng lúc nãy trước khi bị đánh đuổi, Vương Tinh Thiên cũng nói nhưng câu này. Bây giờ chắc lão Triết La Tinh này cũng không khỏi thất bại như gã ban nãy, nên đột nhiên nàng bật cười ra tiếng.

Du Thản Chi đang kinh hãi không biết chạy đi đâu. Gã không hiểu tại sao A Tử lại bật cười, nên cứ đứng thộn mặt ra.

Triết La Tinh từ từ bước lại. Mắt lão vẫn đăm đăm nhìn vào lưỡi đao trủy thủ nói:

- Đây quả là một thanh bảo đao mà thí chủ không luyến tiếc ư?

Du Thủ Chi vội đáp:

- Lưỡi đao này của một người bạn tặng cho tại hạ. Đại sư đã thích cứ việc lấy mà dùng. Triết La Tinh tiến sát đến trước mặt Du Thủ Chi. Lão từ từ vung tay ra, mắt vẫn chú ý nhìn lưỡi đao trủy thủ, nhưng đột nhiên đổi hướng vô lấy bản Dịch Cân Kinh.

Biến diễn này rất đột ngột. Thế là pho Dịch Cân Kinh đã bị Triết La Tinh cướp lấy một cách lẹ làng.

Du Thủ Chi sững sốt vội nói:

- Ô! Cái này không được vì tại hạ vẫn dùng đến luôn.

Lúc gã ở Nam Kinh nước Liêu mấy phen gã đã thoát chết được là nhờ ở cuốn kinh này. Dĩ nhiên gã không chịu để cho người ta lấy mất một cách dễ dàng như vậy.

Triết La Tinh băng mình đi một cái lùi về phái sau hai bước hỏi:

-Người cần dùng nhưng ta cũng cần dùng thì sao?

Du Thủ Chi bị người hà hiếp đã quen, nghe lão nói vậy, ngẩn người ra hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao? Đại sư sao lại cướp đoạt cái đó của tại hạ?

A Tử vội hỏi:

- Vương công tử! Lão cướp cái gì của công tử vậy?

Du Thủ Chi đáp:

- Một cuốn sách nhỏ bé. Cái đó là...

A Tử vừa lấy làm kỳ vừa căm tức hỏi:

- Lão Hồ tăng ăn cướp cái đó của công tử. Công tử tính sao?

Du Thủ Chi thực tình không dám hỗn hào với Triết La Tinh. Gã thấy lão đang mở cuốn sách ra coi và lộ vẻ mừng rỡ. Gã liền lên mặt kẻ cả nói:

- Kể ra cái đó cũng chẳng đáng gì, lão lấy mất thì thôi.

A Tử dậm chân nói:

- Tính tình công tử lạ thiệt! Mình đã có võ công quán thế như vậy mà chịu để kẻ khác hiếp đáp ư?

Du Thủ Chi nghe A Tử nói không khỏi động tâm. Gã nghĩ thầm:

- A Tử, Phong Ba ác, Bao Bất Động, mấy người đều bảo võ công mình tuyệt cao. Mình nghĩ lại thì tưởng không có gì. Nhưng trải qua mấy lần đụng chạm thì dường như không gặp điều gì bất lợi. Tuy có kinh hải nhưng không đến nỗi nguy hiểm. Chẳng lẽ trời thương mình mà ban cho võ công quán thế ư?

Dù sao gã cũng không phải là hạng người ngu xuẩn đến cùng cực. Mấy bữa nay những cuộc tao ngộ may mắn tuy gã không hiểu ra sao, nhưng cũng nghĩ tới được điểm này.

Gã liền đứng ngay người phưỡn bụng ra đáp:

- A Tử! Cô nương nói phải đó. Tại hạ phải đoạt lại mới được. Nói xong gã rảo bước tiến lại gần Triết La Tinh.

Triết La Tinh ngẩng đầu lên, hai mắt loang loáng nhìn Du Thản Chi.

Du Thản Chi không khỏi run sợ, gã dơ tay ra trở vào cuốn Dịch Cân Kinh trong tay

Triết La Tinh nói:

- Cuống sách này không thể cho đại sư được. Đại sư hãy trả lại cho tại hạ.

Triết La Tinh nói:

- Vậy thì thí chủ lấy về.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU

CHƯA THOÁT HỒ TẶNG LẠI GẶP MINH VƯƠNG

Ngờ đâu Du Thản Chi vừa thò tay ra thì Triết La Tinh lại rút tay về khiến cho tay gã chụp vào quăng không. Đồng thời Triết La Tinh vươn tay trái phóng chưởng đánh vào sau lưng Du Thản Chi một cách đột ngột.